

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku M. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniach 12 listopada 2013 roku, 18 marca i 22 kwietnia 2014 roku, 30 stycznia, 15 maja, 30 czerwca, 3 września 2015 roku oraz 16 lutego i 29 marca 2016 roku sprawy

D. S. (1), syna Z. i G., z domu W.,
urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od czerwca 2000 roku do końca marca 2001 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w tym J. K. kierującym zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w ten sposób, że poprzez S. C. i L. G. (1) przekazał J. K. łącznie nie mniej niż 22 kilogramy czystej amfetaminy przeznaczonej do dalszej dystrybucji, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z związku z artykułem 65 § 1 kodeksu karnego w związku z artykułem 12 kodeksu karnego,

II. w okresie od kwietnia 2003 roku do stycznia 2004 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w tym J. K. kierującym zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w ten sposób, że poprzez S. C. i L. G. (1) przekazał J. K. łącznie nie mniej niż 25,5 kilograma czystej amfetaminy przeznaczonej do dalszej dystrybucji, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. o czym z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z związku z artykułem 65 §1 kodeksu karnego w związku z artykułem 12 kodeksu karnego,

III. w styczniu 2004 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w tym J. K. kierującym zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w ten sposób, że przekazał L. G. (1) 1000 sztuk tabletek extazy, z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z związku z artykułem 65 § kodeksu karnego w związku z artykułem 12 kodeksu karnego;

IV. w dniu 20 czerwca 2006 roku w G., posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję do broni palnej w postaci 4 sztuk naboju gazowych kal. 8 milimetrów

tj. o czyn z art. 263 §2 k.k.;

I. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I. aktu oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, że oskarżony w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu uczestniczył w obrocie amfetaminą w ilości 21,5 kg, czyn ten przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. kwalifikuje jako występki z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. i art. 65 §1 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 33 §1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (dziesięć złotych);

II. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II. aktu oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, że oskarżony w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu uczestniczył w obrocie amfetaminą w ilości 25 kg, a nadto osiągnął z tego przestępstwa korzyść majątkową w kwocie nie niższej niż 78.000 zł (siedemdziesiąt osiem tysięcy złotych), czyn ten przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. kwalifikuje jako występki z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. i art. 65 §1 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 33 §1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (dziesięć złotych);

III. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III. aktu oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, że oskarżony osiągnął z tego przestępstwa korzyść majątkową w kwocie 2600 zł (dwa tysiące sześćset złotych), czyn ten przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. kwalifikuje jako występki z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. i art. 65 §1 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 33 §1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (dziesięć złotych);

IV. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV. aktu oskarżenia czynu i za to przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. na podstawie art. 263 §2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 k.k., łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach od I. do IV. wyroku i wymierza w ich miejsce karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

VI. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 i 2 k.k., łączy jednostkowe kary grzywny wymierzone w punktach od I. do III. wyroku i wymierza w ich miejsce karę łączną 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (dziesięć złotych);

VII. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. na podstawie art. 45 §1 k.k. za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II. wyroku orzeka przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 78.000 zł (siedemdziesiąt osiem tysięcy złotych);

VIII. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. na podstawie art. 45 §1 k.k. za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie III. wyroku orzeka przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 2600 zł (dwa tysiące sześćset złotych);

IX. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach 20 i 21 czerwca 2006 roku (dwa dni);

X. na podstawie art. 230 §2 k.p.k. nakazuje zwrócić oskarżonemu D. S. (1) dowód rzeczowy w postaci telefonu marki N. ujęty w wykazie dowodów rzeczowych Nr VIII/73/06 pod pozycją nr 2 na karcie 205. akt sprawy;

XI. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 6 oraz art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2026,90 zł (dwa tysiące dwadzieścia sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 1000 (tysiąc) złotych.

Sygn. akt II K 487/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

D. S. (1) i J. K. poznali się między 1998 rokiem a 1999 rokiem.

W nieustalonym okresie od ok. 2000 roku do ok. 2005 roku w G. działała zorganizowana grupa przestępcza, kierowana przez J. K., czerpiąca korzyści z popełniania różnego rodzaju przestępstw, w tym obrotu narkotykami. W skład tej grupy wchodził między innymi S. C. i L. G. (1). Jednym z dostawców środków psychotropowych był D. S. (1). Nie był on jednak członkiem grupy przestępczej J. K., a jedynie z nią współpracował.

W okresie od czerwca 2000 roku do końca marca 2001 roku D. S. (1) uczestniczył w obrocie amfetaminą w łącznej ilości 21,5 kg. W tym okresie D. S. (1) dokonał na terenie G. sześciu dostaw czystej amfetaminy, przekazując ją poprzez S. C. i L. G. (1), na rzecz J. K.. Amfetamina ta była przeznaczona do dalszej dystrybucji. Pierwsza dostawa odbyła się w ustalonym uprzednio miejscu publicznym i obejmowała 3,5 kg amfetaminy, w 7 paczkach po 0,5 kg, a dostawca i odbiorcy rozstali się zaraz po przekazaniu narkotyków. W podobny sposób przebiegła druga dostawa, która obejmowała 4 kg amfetaminy. Trzecia dostawa obejmowała 4 kg amfetaminy, po której przekazaniu D. S. (1) odwiózł odbiorców w okolice dworca PKP w G. swoim samochodem marki R. (...) koloru bordowego. Kolejna dostawa obejmowała 4 kg amfetaminy. Następną dostawa obejmowała 2 kg amfetaminy, została jednak zwrócona D. S. (1), z uwagi na złą jakość narkotyku. Ostatnia dostawa, zamówiona, pomimo wątpliwości odbiorców co do jakości towaru, z uwagi na brak innych dostawców, obejmowała 4 kg amfetaminy. Z uwagi na problemy z jakością towaru uzyskiwanego od D. S. (1) od kwietnia 2001 roku grupa przestępcza zmieniła dostawcę.

W okresie od kwietnia 2003 roku do stycznia 2004 roku w G. D. S. (1) ponownie uczestniczył w obrocie amfetaminą, poprzez dokonywanie na terenie G. dostaw narkotyku w postaci czystej amfetaminy w łącznej ilości 25 kg na rzecz J. K., przekazywanych przez S. C. i L. G. (1). W kwietniu 2003 roku D. S. (1) dokonał dostawy 4 kg amfetaminy. Następną dostawę dokonał w czerwcu 2003 roku w ilości 4 kg amfetaminy. Do kolejnej dostawy doszło na początku lipca 2003 roku w S. w okolicach mostu pontonowego, gdzie D. S. (1) przyjechał swoim samochodem marki R. (...) koloru bordowego. Ilość przekazanych narkotyków wynosiła 4,5 kg. Czwarta dostawa – ponownie 4,5 kg amfetaminy - miała miejsce na przełomie lipca i sierpnia 2003 roku. We wrześniu 2003 roku D. S. (1) na spotkaniu na drodze prowadzącej do plaży w S., na które ponownie przyjechał swoim samochodem marki R. (...) koloru bordowego, przekazał 4 kg amfetaminy. L. G. (1) wręczył mu za to 32.000,00 zł. Następnie w styczniu 2004 roku, w okolicach kina Znicz w G. D. S. (1) dokonał dostawy 4 kg amfetaminy. Za narkotyk otrzymał następnie od J. Ś. po 9.000,00 zł za każdy kilogram. Kiedy okazało się, iż narkotyk jest złej jakości dokonano jego zwrotu, ale D. S. (1) nie oddał otrzymanej już tytułem zapłaty kwoty 36.000,00 zł.

W styczniu 2004 roku D. S. (2) dokonując ostatniej dostawy amfetaminy dla J. K., zaproponował L. G. (1) również dostawę tabletek extazy po 2,50 zł za sztukę. Wobec zgłoszenia wątpliwości co do jakości oferowanego narkotyku, L. G. (1) otrzymał na próbę jedną tabletkę, którą przekazał dalej w celu jej przetestowania. Po potwierdzeniu jakości towaru, L. G. (1) dokonał zamówienia 1000 sztuk tabletek extazy, które zostały dalej dystrybuowane. D. S. (1) za przekazanie substancji psychotropowej we wskazanej ilości trzymał 2.600,00 zł.

Dowody: zeznania świadka J. Ś. k.5-9, 10-14, 15-24, 25-29, 31-33, 34-39, 64-73, 90-93, 904-907, 909-911, 914-915, 1060-1061, 1064-1065, 1126; częściowo zeznania świadka J. K. k. 55-56, zeznania świadka L. G. (1) k. 44-48, 49-54, 57-63, 88-89, , 96-98, 99-101, 102-104, 105-107, 108-110, 11-113, 114-116, 117-119, 124-125, 126-129, 130, 901, 944-945,

948, 956, (...), 1010, (...), (...), (...), (...), 1030, (...), (...), (...), (...); zeznania świadka P. T. k. 81-82, 84, 633-634, 735-736, 737, 775, 777, 792-793, 808, 1231, 1238, 1249-1250, 1308, 1386-1377; tablica poglądowa k. 30, 79; wyrok SO w Gdańsku z 19.03.2010r. k. 132-154; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 174-174v, 421-422, 516.

W dniu 20 czerwca 2006 roku funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania D. S. (1). Następnie dokonano przeszukań mieszkania mężczyzny oraz zakładu fryzjerskiego przy ul. (...) w G.. W toku przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych zajmowanych przez D. S. (1) ujawniono magazynek koloru czarnego z zawartością 4 sztuk amunicji kaliber 8 mm, telefon komórkowy oraz kwotę 3000 zł w nominałach 50 sztuk po 50 zł i 25 sztuk po 20 zł.

Zabezpieczone cztery sztuki amunicji stanowiły naboje pistoletowe gazowe kaliber 8 milimetrów, produkcji niemieckiej. Stanowiły one amunicję do broni palnej, której posiadanie wymaga pozwolenia zgodnie z ustawą z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji. D. S. (1) nie miał pozwolenia na ich posiadanie.

Dowody: protokół zatrzymania k. 159; protokół przeszukania osoby k. 160-161; protokół przeszukania salonu k. 162-163; protokół przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych k. 164-166; opinia (...) k. 234-235.

Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego D. S. (1) został on poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W złożonej opinii sądowo-psychiatrycznej biegli stwierdzili, że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali u niego zespół uzależnienia od alkoholu. Jak wynika z opinii, funkcje poznawcze badanego są w granicach normy. Nie stwierdzono objawów wytwórczych w postaci omamów. Według biegłych w odniesieniu do zarzucanych czynów, zdolności do zrozumienia znaczenia zarzucanych czynów oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem była u opiniowanego zachowana. Biegli wskazali, że oskarżony jest zdolny do udziału w postępowaniu.

Dowód : opinie sądowo-psychiatryczne k. 437-439.

D. S. (1) posiada wykształcenie średnie niepełne. Z zawodu strażak, mechanik. Żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci, jedno znajduje się jego na utrzymaniu z uwagi na podjęte studia. Ostatnio zatrudniony jako dostawca i magazynier za wynagrodzeniem 1600 zł netto. Żona uzyskuje dochód w wysokości ok. 1600 zł. Bez majątku. Leczony odwykowo.

Vide: dane osobo-poznawcze k. 515-516.

D. S. (1) był uprzednio karany :

1. orzeczeniem O. S. (...) w Czechach z 17 grudnia 2008 roku, w sprawie 7T (...), za czyn utrudniania wykonywania postępowania urzędowego i eksmisji z § 171 ust. 1b ustawy nr (...) na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary do dnia 17 stycznia 2011 roku;
2. orzeczeniem O. S. (...) w Czechach z 11 listopada 2011 roku, w sprawie 3T (...), za czyn oszustwa na karę 3 lat wydalenia z terytorium państwa oraz karę konfiskaty, oraz czyn zakłócania funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości lub nadużywanie prawa, składanie fałszywych zawiadomień o przestępstwie lub zeznań w toku postępowania karnego lub sądowego, krzywoprzysięstwo na karę 3 lat wydalenia z terytorium państwa oraz karę konfiskaty. Dnia 24 listopada 2014 roku nastąpiło zakończenie wykonania akry wydalenia z terytorium państwa.

Dowód: informacja o osobie z K. k. 1421-1423, 1426-1428.

Przesłuchany w toku posiedzenia aresztowego D. S. (1) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia. Wskazał, iż uważa siebie za normalnego obywatela. Podniósł, że doprowadził do ruiny rodzinę, ale nie pije już 2 lata i ją odbudował. Pracuje, ale jego żona jest chora, pomaga także chorym teściom, syn ma złamaną nogę, wobec czego prosi o orzeczenie dozoru. Wyjaśnił, iż pożyczał pieniądze od K. na samochód, którego nie kupił, a potem je po trochu oddawał. Dał jednej osobie 1500 zł do przekazania, a K. dostał z tego 1000 zł. K. może to potwierdzić, bo rozmawiali. Ten co miał oddać powiedział, że „załatwi go duży J.”. Wskazał, iż przychodził do domu się tylko przebrać i wychodził pić alkohol. Podniósł, iż bez pobytku na wolności grozi mu bankructwo.

Przesłuchany ponownie w charakterze podejrzanego oskarżony nie przyznał się do trzech pierwszych zarzucanych mu czynów, przyznał się jednak do ostatniego czynu tj. posiadania amunicji do broni palnej. Wyjaśnił, iż nie wie dlaczego postawiono mu takie zarzuty. Amunicję znaleziona w jego mieszkaniu kupił ok. 12 lat wcześniej na rynku, ale bez pistoletu. Nigdy nie miał do niej pistoletu. Wyjaśnił, iż zna J. K., poznał go ok. 1998-1999 roku, kiedy tamten prowadził sklep monopolowy w pobliżu jego miejsca zamieszkania. W tamtym okresie oskarżony cierpiał na chorobę alkoholową, i w tamtym sklepie kupował wódkę, często jak nie miał pieniędzy to na „kredyt”. J. K. wiedział, iż mieszka on niedaleko i ma salon fryzjerski. Kiedy ok. 1999-2000 roku oskarżony przestał pić, w toku jednej z rozmów powiedział K., że zepsuło mu się solarium w zakładzie i poprosił o pożyczenie 6.000,00 dolarów amerykańskich. K. zgodził się, ale zażądał opłat w wysokości 10% pożyczonej kwoty miesięcznie. Ostatecznie nie kupił maszyny, a pożyczone pieniądze przeznaczył na spłatę oprocentowania dla K.. Pożyczki nie oddał, a procenty przestał spłacać po pół roku, z uwagi na brak środków. Wiedział, że na K. wołają Kola. Wtedy K. poprosił go, żeby w zamian za dług zlikwidował zakład fryzjerski i sprzedał maszyny, a wstawił do lokalu maszyny do gier i żeby dzielić zyski z nich na pół. Oskarżony się nie zgodził, bał się, że straci z żoną pracę jak nikt nie przyjdzie grać. Wtedy znowu zaczął pić, a K. nie mógł go znaleźć. Jak przestał pić ponownie to spotkał się z K., który zaproponował mu likwidację salonu i otwarcie sklepu spożywczo-monopolowego, gdzie K. mógłby sprzedawać piwo. Oskarżony znów zaczął pić, przerwa trwała ok. 3-4 miesięcy, i K. zaczął nasyłać ludzi na żonę oskarżonego. Raz pojechał do niej sam K., któremu powiedziała, że oskarżony pije po melinach i parkach. P. przez 2-3 lata. W lutym lub marcu w 2004 bądź 2005 roku został pobity jak był pijany, ale tego nie pamięta. Wie tylko, że jak przyszedł do mieszkania swojej matki miał wybite zęby i połamane żebra. Potem spotkał K. we W. i opowiedział o pobiciu, a ten powiedział, że nic o tym nie wie. W lipcu 2005 roku dowiedział się, że K. siedzi w więzieniu. Wyjaśnił, iż zna osobę o pseudonimie (...), gdyż ten prowadził agencję towarzyską we W. na ul. de G.'a. Poznał go jak pił w jego lokalu, ale dopiero później dowiedział się jak go nazywają. Potwierdził, że miał samochód marki R. (...) koloru ciemno-bordowego, ale był wzięty na kredyt i zabrali go komornicy. Zaprzeczył aby znał D. B. (...), R. B., M. i S. P., M. B. (1) (...), D. S. (1) (...), M. B. (2) (...), R. J. (...), K. K. (5) (...), R. N. (...), S. Ł. (...), N. N., P. T. (...), P. /S., D. L., G. B. (...), M. A. (...), W. Osieckiego z Ukrainy lub Białorusi, L. G. (2) (...), A. Ś., K., A. C., W. K., J. Ś. (...), J.. Wskazał, iż prawdopodobnie znał osobę o pseudonimie (...) lub (...), którego widział w sklepie (...) w 1998 -1999 roku, to był potężny mężczyzna ok. 185-190 cm wzrostu. Potwierdził, że zna R. K. o pseudonimie (...) i (...), młodszego brata K., którego poznał w sklepie. Wyjaśnił, iż raz lub dwa razy był w biurze K. na S., gdzie zawoził mu pieniądze z procentów od pożyczonej sumy.

Przesłuchany w toku rozprawy oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Oskarżony odmówił składania wyjaśnień, podtrzymał jednocześnie uprzednio składane wyjaśnienia.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego k. 174-174v, 421-422, 516.

Sąd zważył co następuje:

Rekonstrukcji ustaleń stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, Sąd dokonał przede wszystkim na podstawie zeznań świadków w osobach L. G. (1), J. Ś. oraz P. T., a także na obiektywnych dowodach w postaci protokołów z postępowania przygotowawczego, opinii biegłych, danych o karalności, a także w niewielkiej części na zeznaniach J. K. i wyjaśnieniach oskarżonego D. S. (1).

Za wiarygodną uznał Sąd relację świadka L. G. (1), złożoną przez niego w toku przesłuchań w charakterze podejrzanego, albowiem była ona jasna, logiczna i spójna. Świadek rzeczowo i szczegółowo - w stopniu odpowiadającym naturalnym możliwościom pamięci ludzkiej w sytuacji znacznego upływu czasu od poszczególnych wydarzeń oraz ich znacznej powtarzalności - przedstawiał znane mu fakty dotyczące działalności oskarżonego. Ponadto zdaniem Sadu nie ujawniły się w toku postępowania jakiegokolwiek okoliczności, które mogły by rzutować na prawdomówność świadka, który w sposób kategoryczny i konsekwentny opisał przestępczy proceder, w którym sam uczestniczył. Co istotne zeznania świadka nie wskazują aby w jakikolwiek sposób w swej relacji starał się umniejszać swój udział w tym procederze oraz aby miał na celu niezasadne obciążanie oskarżonego. Wobec całokształtu okoliczności sprawy, brak jest również podstaw do przyjęcia, aby miał on jakikolwiek interes w takim niezasadnym obciążaniu osoby oskarżonego. Co najważniejsze zaś w toku okazania tablic poglądowych, rozpoznał on z całkowitą

pewnością oskarżonego, jako osobę o pseudonimie (...), która miała dokonywać dostaw narkotyków na rzecz zorganizowanej grupy przestępczej do której świadek należał. Przy czym wymaga wskazania, iż z treści zeznań świadka nie wynikało, aby oskarżony należał do tej grupy, a jedynie, iż w pewnych okresach z nią współpracował. Jednocześnie wymaga podkreślenia, iż relacja świadka znalazł w sposób naturalny odzwierciedlenie w treści relacji świadków J. Ś. i P. T..

Podobnie za wiarygodne uznał Sąd wyjaśnienia J. Ś. złożone w charakterze podejrzanego oraz wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanego i zeznania P. T. w zakresie w jakim odnosili się oni do udziału oskarżonego w obrocie narkotykami. Co prawda świadkowie posiadali zdecydowanie mniejszą, w stosunku do L. G. (1), wiedzę co do działań podejmowanych przez oskarżonego, jednakże obaj rozpoznali D. S. (1) i jednoznacznie wskazywali na dostarczanie przez niego narkotyków na rzecz J. K.. Jednocześnie opisując znane im okoliczności, nie pomijali przy tym swojego udziału w sprawie, co przemawia za ich wiarygodnością, przy czym zdaniem Sądu, nie mieli oni interesu w zeznawaniu na niekorzyść oskarżonego, z którym łączyły ich jedynie jak się wydaje sporadyczne stosunki. Obaj świadkowie, podobnie jak L. G. (1), powoływali się również na fakt, posiadania przez oskarżonego bordowego samochodu marki R. (...). Świadek J. Ś. podnosił także, iż D. S. (1) był wieloletnim dostawcą narkotyków dla grupy, przy czym według świadka nie był jej członkiem. Świadek wskazywał także, iż wydawało się, że oskarżony znał się z J. K., a żona oskarżonego posiadała zakład fryzjerski w G., co odpowiada ustaleniom faktycznym - potwierdzonym przez samego oskarżonego i J. K. - i potwierdza wiarygodność świadka. Odnośnie świadka P. T. należy zauważyć, iż w toku rozprawy nie pamiętał on już dokładnie okoliczności sprawy, mając jednak na uwadze naturalną zawodność ludzkiej pamięci, upływu wielu lat (ponad 10) od inkryminowanego okresu oraz fakt, iż świadek podtrzymał treść swoich relacji złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz innych postępowań sądowych nie można uznać, aby okoliczność ta mogła przesądzać co do braku wiarygodności jego zeznań.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. K. jedynie w niewielkiej części w jakiej były zgodne z poczynionymi ustaleniami faktycznymi - w zakresie w jakim potwierdzał fakt, iż znał się z oskarżonym oraz, że ten był mu winny pieniądze. W pozostałym zakresie, ich treść budziła istotne wątpliwości Sądu, albowiem początkowo świadek wskazywał, iż nie brał udziału w handlu narkotykami, przy czym potwierdzał w tym udział oskarżonego, w toku rozprawy wycofał się jednak z tych twierdzeń podnosząc, iż nie wie nic o zaangażowaniu oskarżonego w obrót narkotykami. Oceniając relację świadka należało zważyć, iż z uwagi, na rolę świadka w procederze przestępczym, oraz postawione mu zarzuty, a następnie fakt skazania go w postępowaniu sądowym, miał on oczywisty interes w przedstawianiu okoliczności faktycznych w sposób nieprawdziwy, stawiający go w jak najkorzystniejszym świetle.

Nie stanowiły ustaleń zeznania świadków D. N. i S. C., albowiem również w ocenie Sądu on budziły wątpliwości. Świadców ci bowiem kwestionowali udział oskarżonego w obrocie narkotykami, czynili to jednak w sposób lakoniczny, podnosząc jedynie, iż nie wiedzą aby miał on związek z narkotykami. Świadek S. C. zaprzeczał przy tym, aby J. K. nabywał amfetaminę, a świadek D. N. kwestionował w całości relacje P. T., wywodząc, iż stanowi ona jedynie pomówienie. W tym kontekście należy jednak wskazać, iż obu świadkom, na co sami wskazywali, zostały postawione zarzuty w związku z udziałem w działaniach przestępczych, a następnie zostali oni skazani, wobec czego także i oni mieli interes w kwestionowaniu dowodów i okoliczności ich obciążających i przedstawianiu sprawy w sposób korzystny dla siebie.

Podobnie nie stanowiły podstawy ustaleń stanu faktycznego zeznania świadków E. T., który zeznawał jedynie co do okoliczności związanych z miejscem pobytu świadka P. T. oraz możliwości skontaktowania się z nim w celu wezwania na rozprawę.

Ustalając stan faktyczny Sąd uwzględnił natomiast wnioski rzetelnej i wyczerpującej opinii sądowo – psychiatrycznej wydanej w niniejszej sprawie na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. Opinia ta była bowiem jasna, pełna i nie budząca wątpliwości, co do wiedzy i bezstronności sporządzających je biegłych. Biegli zawarli w niej szczegółowe sprawozdanie z przeprowadzonych badań oraz uzasadnili swoje wnioski odnośnie stanu psychicznego oskarżonego. Mając na uwadze powyższe oraz to, iż wnioski wypływające z opinii są szczegółowe i logiczne Sąd przyjął je za własne.

Wszystkim zaliczonym w poczet materiału dowodowego dokumentom urzędowym, w tym protokołom z czynności postępowania przygotowawczego, tablicom pogładowym, odpisowi wyroku, oraz danym o karalności Sąd dał wiarę w całości i wziął pod uwagę dokonując ustaleń odnośnie stanu faktycznego. Dokumentacja ta została sporządzona w odpowiedniej formie przez powołane do tego podmioty i w ocenie Sądu, nie było żadnych wątpliwości co do ich rzetelności i prawdziwości, stąd nie było podstaw, aby je podważać.

Wobec powyżej zaprezentowanej oceny materiału dowodowego Sąd w przeważającej mierze odmówił wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego D. S. (1). Wymaga wskazania, iż treść jego wyjaśnień w znacznej części pozostawała niespójna i nielogiczna. Oskarżony bowiem początkowo podnosił, iż pieniądze od J. K. pożyczył na samochód, a następnie, iż pożyczył je na zepsute solarium. Oskarżony wskazywał przy tym, iż nie kupił ani pojazdu ani solarium, nie wyjaśniając na co w takim wypadku spożytkował otrzymane pieniądze, twierdził zaś, iż miał potem problemy ze zwrotem. W tym zakresie w szczególności budziło wątpliwości Sądu, iż oskarżony z pożyczonych pieniędzy miał następnie spłacać odsetki od tej pożyczki, co wydaje się co najmniej nieracjonalne i niezgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Ponadto oskarżony choć początkowo przyznawał się do popełnienia ostatniego z zarzucanych mu czynów, na rozprawie wskazał już, iż nie przyznaj się jednak do winy odnośnie wszystkich zarzucanych mu czynów. Jednocześnie wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie pozostawały w sprzeczności z materiałem dowodowym uznanym za wiarygodnym, tym samym Sąd potraktował jako przyjętą na potrzeby postępowania karnego linię obrony. Sąd dał więc wiarę oskarżonemu jedynie co do faktu jego wcześniejszej znajomości z J. K. oraz początkowego przyznania się do posiadania amunicji bez zezwolenia, albowiem okoliczności te wynikały także z treści innych dowodów.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że oskarżony D. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanych mu czynów, przy czym koniecznym było dokonanie w ich opisach odpowiednich zmian. Sąd nie jest związany opisem czynu zarzucanego, a po wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności może i powinien nadać mu w wyroku dokładne określenie (art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k.), które może odbiegać od opisu przyjętego w akcie oskarżenia (zob. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 października 2006 r., II KK 246/06, LEX 202125). Zakreślone w uzasadnieniu aktu oskarżenia identyczność zamachu, identyczność osoby oskarżonego oraz czas i miejsce zdarzenia wyznaczają zakres tożsamości „zdarzenia historycznego”, które – w zależności od konkretnej sytuacji faktycznej – może być podciągnięte pod właściwe przepisy prawa karnego materialnego.

Na wstępie należy wskazać, iż orzekając w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu Sąd zastosował przepis art. 4 § 1 k.k. i oparł swoje rozstrzygnięcie na brzmieniu przepisów Kodeksu Karnego obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku, a odnośnie ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 roku, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Przepis art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje odpowiedzialność karną za wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej oraz za uczestniczenie w takim obrocie. W ust. 3 przedmiotowego przepisu stypizowany został typ kwalifikowany omawianego przestępstwa, przy czym kryterium kwalifikującym jest w tym wypadku „znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej”. Obrót środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub słomą makową oznacza przeniesienie ich własności bądź posiadania, odpłatnie bądź nieodpłatnie, bez udziału konsumenta. Wprowadzenie do obrotu oznacza różnego rodzaju aktywne formy obrotu, natomiast uczestnictwo w obrocie będzie stanowiło bierną jego formę. Wprowadzanie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, polega na udostępnieniu ich odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim, ale nie będącym konsumentami. Uczestniczenie w obrocie polega zaś na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę niebędącą konsumentem w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, także nie będącej konsumentem. (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 29.05.2014r. sygn. akt II Aka 34/14) Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem pojęcie „uczestniczenia w obrocie” należy rozumieć szeroko. Uczestnictwem w obrocie będzie więc zachowanie każdego, kto ma odegrać nawet niewielką rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych (tak: SN

w postanowieniu z 9.02.2011r, sygn. akt V KK 288/10; SA w K. w wyroku z dnia 18.10.2012r. sygn. akt II Aka 163/12; wyrok SA w Katowicach z dnia 25.05.2006r. sygn. akt. II Aka 383/05).

Nie ulega wątpliwości, iż skoro D. S. (1) pełnił funkcję wielokrotnego dostawcy narkotyków – w postaci amfetaminy czy tabletek extazy, dla grupy przestępczej zajmującej się ich obrotem, zasadnym jest przyjęcie, iż zachowania podjęte przez oskarżonego odpowiada treściowo omówionemu powyżej ujęciu znaczenia „uczestniczenia w obrocie. Nadto jak ustalono oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, przy czym z całkowitą pewnością korzystać taką dwukrotnie uzyskał. Nadto jak należy zauważyć, zgodnie z ustawą z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii amfetamina i jej sole należą do grupy II - P środków psychotropowych, zaś extazy (tj. 3,4-M.) do grupy P-I środków psychotropowych. Jednocześnie zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r. w sprawie o sygn. akt I KZP 10/09, które Sąd w niniejszej sprawie podziela „Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (...) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy.” W tym kontekście należy wskazać, iż każdorazowo dostarczane przez oskarżonego partie amfetaminy opiewały na kilka kilogramów, w przypadku tabletek, wobec czego za oczywiste należy uznać, iż stanowiły one właśnie taką „znaczna ilość” ilość. W tej sytuacji przyjętą kwalifikację prawną należy uznać za trafną.

Odnosnie czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie I i II wyroku Sąd, przyjmując iż każdorazowo doszło do popełnienia czynu ciągłego z art. 12 k.k., dokonał modyfikacji opisu przyjętego w akcie oskarżenia, poprzez wskazanie, iż oskarżony dział w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu. Ustaleń w tym zakresie Sąd dokonał w oparciu o zeznania świadków J. Ś. i L. G. (1), z który relacji jednoznacznie wynikał fakt stałej współpracy oskarżonego z grupą przestępczą J. K.. Podjęcie się działania w charakterze stałego dostawcy przemawia za tym, iż obejmował oskarżony obejmował swoje działania, jednym z góry powziętym zamiarem.

Jednocześnie w zakresie czynów przypisanych w punktach II i III wyroku, z uwagi na uprzednio wskazywane poczynione ustalenia co do uzyskania przez D. S. (1) korzyści majątkowej na skutek przestępczego procederu, Sąd dokonał stosownego uzupełnienia opisu czynów o wskazanie, iż osiągnął on korzyść majątkową w wysokości, odpowiednio 78.000,00 zł (II czyn) i 2.600,00 zł (III czyn). Okoliczności te wynikały wyraźnie z zeznań świadka L. G. (1), który opisując jedną z dostaw (we wrześniu 2003 roku) podnosił, iż osobiście zapłacił oskarżonemu kwotę 32.000,00 zł, oraz świadka J. Ś., który odnosząc się do dostawy w styczniu 2004 roku wskazywał, iż za dostarczone 4 kg amfetaminy przekazał oskarżonemu po 9.000,00 zł za każdy kilogram.

Przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. dopuszcza się natomiast ten kto bez wymaganego zezwolenia posiada broń palną lub amunicję. Przedmiotem ochrony tego przepisu jest porządek publiczny, którego jednym z elementów składowych jest to, iż broń palna i amunicja nie znajdują się w dyspozycji osób nieuprawnionych. Jak należy uznać broń gazowa i amunicja do niej są bronią palną w rozumieniu art. 263 § 2 k.k." (zob. uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 22 stycznia 2003 r., I KZP 40/02, OSNKW 2003, nr 1-2, poz. 11; uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 29 stycznia 2004 r., I KZP 39/03, OSNKW 2004, nr 2, poz. 13). Jednocześnie pojęcie „posiadania” należy rozumieć bardzo szeroko, nie jest ono bowiem ograniczone do posiadania samoistnego lub zależnego, lecz obejmuje każde faktyczne władanie rzeczą (zob. SN w wyroku z dnia 13 sierpnia 1993 r., WR 107/93, OSNKW 1993, nr 11-12, poz. 74; wyrok SA w Gdańsku z dnia 5 kwietnia 2000 r., II AKa 14/00, Prok. i Pr.-wkł. 2001, nr 4, poz. 22). Odnosząc się na grunt niniejszej sprawy z przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego jednoznacznie wynikało, iż 4 sztuki naboju gazowych kal. 8 milimetrów, zabezpieczone u oskarżonego, stanowiły amunicję do broni palnej, której posiadanie wymaga pozwolenia zgodnie z ustawą z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji. Jak zaś ustalono, D. S. (1) nie posiadał odpowiedniego pozwolenia w tym zakresie. Wobec powyższego należało przyjąć, iż skoro jak ustalono w dniu 20 czerwca 2006 roku, oskarżony znajdował się w posiadania przedmiotowej amunicji, wyczerpał on swoim zachowaniem także znamiona przedmiotowego przepisu.

Decydując o wymiarze kary dla oskarżonego za każdy z przypisanych mu czynów, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k., mając na względzie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego.

Przystępując do wymierzenia D. S. (1) kar jednostkowych, Sąd uwzględnił jako okoliczności obciążające znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, w tym odnośnie czynów przypisanych w punkcie I, II i III wyroku mając na względzie powtarzalność, wielość i długotrwałość przestępczych zachowań, co świadczy o skłonności do łamania przez oskarżonego zasad prawnych związanych min. z ochroną zdrowia publicznego oraz porządku publicznego, oraz ilość środków psychotropowych, które dostarczał a także ich rodzaj – amfetamina i extazy należą bowiem do grupy narkotyków bardzo niebezpiecznych dla zdrowia i życia ludzkiego. Przy czym w przypadku czynu przypisanego w punkcie III wyroku, Sąd uwzględnił zdecydowanie mniejszą skalę zachowania oskarżonego, związaną jedynie z jednokrotnym przekazaniem narkotyku w postaci tabletek extazy. W ocenie Sądu istotne jest również, iż swoim zachowaniem oskarżony pośrednio godził w podstawowe dobra jednostki, jakimi jest niewątpliwie zdrowie i życie ludzkie, oraz przyczynił się do pogłębienia i rozpowszechnienia się narkomanii. Sąd zważył przy tym także fakt, iż motywacją działania oskarżonego była chęć uzyskiwania stałego zysku oraz fakt, iż popełnienie przez niego przestępstw stanowiło wyraz przyjętej przez niego postawy i sposobu na życie. Na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował w stosunku do wszystkich czynów, fakt, iż oskarżony był uprzednio karany, nadto charakter i skala dokonywanych przez niego przestępczych zachowań co oczywiście wyklucza przyjęcie, iż miały one charakter incydentalny. Jednocześnie świadczy to o głębokiej demoralizacji oskarżonego, jego niepoprawności, braku poszanowania dla norm prawnych. Odnośnie IV z przypisanych czynów Sąd zważył, iż oskarżony posiadał jedynie same naboje w bardzo niewielkiej ilości, nie znajdował się zaś w posiadaniu broni, do której pasowałby przedmiotowa amunicja. Sąd uwzględnił, także, iż przedmiotowe naboje stanowiły jedynie naboje gazowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd za czyny przypisane w pkt. I i II wyroku, przy zastosowaniu art. 65 §1 k.k., na mocy art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał oskarżonego na karę po 4 lat pozbawienia wolności oraz po 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł każda. Natomiast za czyny przypisane w punkcie III wyroku, na podstawie w/w przepisów Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Przestępstwo uczestniczenia w obrocie znacznej ilości narkotyków zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 10 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku), przy czym orzekając w warunkach art. 65 § 1 k.k., Sąd wobec sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, a więc w przedmiotowej sytuacji do 15 lat pozbawienia wolności. Tym samym wymierzone kary mieszczą się znacznie w poniżej połowy ustawowego zagrożenia. Z kolei za przypisany oskarżonemu czyn z art. 263 § 2 k.k., Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W świetle faktu, że przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, a także mając na względzie wyżej wskazane okoliczności, kary tej nie można uznać za nadmiernie surową jak i zbyt łagodną. Ustalając wysokość stawek dziennych Sąd wziął pod uwagę możliwości zarobkowe oskarżonego i jego sytuację dochodową i rodzinną. Co wymaga podkreślenia stawka w wysokości 10 zł stanowi dolną granicę wymiaru stawki dziennej. Jednocześnie wyżej wymieniony posiada zawód i podejmuje również pracę zarobkową. Powyższe wskazuje, że wymierzone grzywny nie przekraczają jego możliwości zarobkowych. Orzekając o grzywnach Sąd uwzględnił charakter przestępczych działań oskarżonego, dokonanych w celu uzyskania korzyści majątkowych. W ocenie Sądu, wymierzone w powyższym wymiarze kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny są wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, jak również są współmierne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów, stopnia ich zawinienia oraz spełnią swoją rolę ogólnoprewencyjną w stosunku do społeczeństwa.

Na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. Sąd orzekł oskarżonemu karę łączną w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 400 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł. Rozważając rozmiary kary łącznej orzeczonych wobec D. S. (1) jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd zważył, że na wymiar kary

łącznej nie ma wpływu stopień zawinienia z jego funkcją limitującą ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Okolicznościami, które Sąd bierze pod uwagę w tym zakresie są związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami, motywację, czas popełnienia każdego z nich. Ścisły związek podmiotowo przedmiotowy przemawia za zastosowaniem zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, zaś daleki stosunkowo związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami przemawia za celowością zastosowania zasady kumulacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, że za zastosowaniem zasady absorpcji w odniesieniu do orzeczonych względem oskarżonego kar pozbawienia wolności oraz kar przemawia częściowa zbieżność czasowa zachowań oskarżonego, przeważającą jednorodność naruszonego dobra chronionego prawem, w postaci zdrowia publicznego. Za przyjęciem zasady kumulacji przemawiała z kolei częściowa rozbieżność czasowa, oraz częściowy brak tożsamości dóbr chronionych. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że zachodzą podstawy do częściowego zastosowania zasady absorpcji kar jednostkowych, a częściowego zastosowania zasady kumulacji kar jednostkowych – przy czym, w ocenie Sądu, prymat tutaj należy dać zasadzie absorpcji. Sąd miał przy tym na uwadze fakt, iż popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest zasadniczo okolicznością obciążającą i w związku z tym kara łączna nie może stanowić niczym nie uzasadnionej premii dla skazanego płynącej jedynie z faktu popełnienia większej liczby przestępstw (zob. „Kodeks karny-komentarz”, red. A. Wąsek, Gdańsk 2000, t. II, s. 261-263). A za taką właśnie premię należałoby uznać wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. Podobnie, okoliczności identyczności naruszonych dóbr i częściowej zbieżności czasowej zachowań oskarżonego opisanych w punktach I-III wyroku przemawiały za przyjęciem powyższej zasady w odniesieniu orzeczenia wobec oskarżonego co do kary łącznej grzywny. Wymierzając karę łączną grzywny, Sąd miał nadto na względzie, iż zgodnie z art. 86 § 1 k.k. wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio.

Z uwagi na wymierzenie kary pozbawienia wolności powyżej 2 lat nie było możliwości warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Jednocześnie w ocenie Sądu D. S. (1) jest na tyle zdemoralizowanym i niepoprawnym przestępcą, że tylko kara pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym spełni należycie swoje zadania w zakresie skutecznego, pozytywnego oddziaływania na postawę oskarżonego w przyszłości, a nadto zabezpieczy społeczeństwo przed tym sprawcą. W przekonaniu Sądu swoim dotychczasowym, nagannym zachowaniem, oskarżony dowiódł, iż nie stosuje się on do ogólnie obowiązujących reguł postępowania i tylko ostateczny przymus państwowy w postaci bezwzględnej kary pozbawienia wolności we wskazywanym wymiarze okaże się wobec niego trafną represją.

Jednocześnie w punkcie IX wyroku na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 20 i 21 czerwca 2006 roku, tj. dwa dni, przyjmując przy tym, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd w oparciu o art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego, za czyny przypisane w punktach II i III wyroku, przepadek korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstwa, odpowiednio w kwocie 78.000,00 zł i 2.6000,00 zł. Orzeczenie w tym zakresie było obligatoryjne.

W tym miejscu wymaga wskazania, iż czyny przypisane oskarżonemu zostały popełnione w okresie obowiązywania ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2003, nr 24, poz. 198 z późn. zm.) oraz przed zmianą Kodeksu Karnego wynikającą z wejścia w życie Ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396), to jest przed dniem 1 lipca 2015 roku oraz przed zmianą przepisów Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii dokonaną Ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r., nr 117, poz. 678). Należało zatem dokonać ustalenia stanu prawnego właściwego dla zastosowania w rozpoznawanej sprawie według reguł z art. 4 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Oceny "ustawy względniejszej", w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 k.k., powinno dokonywać się nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz

konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2015 roku wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 294/14). Po rozważeniu wszystkich okoliczności czynów popełnionych przez oskarżonego z uwzględnieniem faktycznych konsekwencji prawnych, jakie mogły być orzeczone wobec niego, Sąd uznał, iż względniejsze są przepisy obowiązujące przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, a także przepisy Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii obowiązujące przed wejściem w życie Ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw. W pierwszej kolejności wymaga wskazania, iż ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomani za czyny przypisane oskarżonemu w punktach I-III aktu oskarżenia przewidywała identyczne zagrożenie karne jak ustawa z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie Ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw. Ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw, zostało bowiem dokonane zwiększenie ustawowego zagrożenia karnego za czyn opisany w art. 56 ust. 3 do kary od 2 lat do 12 lat pozbawienia wolności, wobec wcześniej istniejącego zagrożenia karą pozbawienia wolności do lat 10. Z tej przyczyny należało uznać, iż zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy co do zasady znajdzie, jako ustawa nowa, ustawa z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, jednakże w brzmieniu określonym powyżej. Ponadto istotnym było, iż wprowadzony z dniem 1 lipca 2015 roku art. 85a k.k. przewiduje odrębną regulację w zakresie dyrektywy wymiaru kary łącznej, stanowiąc, iż przy orzekaniu kary łącznej bierze się pod uwagę jedynie dwie dyrektywy - prewencji indywidualnej (szczególnej) oraz prewencji generalnej (ogólnej). Zastosowanie się wyłącznie do w/w dyrektyw, bez odniesienia się do związku przedmiotowo-podmiotowego oraz zbieżności czasowej przypisanych oskarżonemu czynów, co było dopuszczalne w stanie prawnym przed 1 lipca 2015 roku, uniemożliwiłoby zastosowanie względem oskarżonego zasady asperacji z prymatem zasady absorpcji i skutkowałoby orzeczeniem kary surowszej. Ponadto aktualne brzmienia art. 63 k. k. z uwagi na dodanie § 5 powoduje, iż za dzień rzeczywistego pozbawienia wolności przyjmuje się okres 24 godzin liczonych od chwili rzeczywistego pozbawienia wolności, co również nie zostało przewidziane w poprzednim stanie prawnym.

Stosownie do treści art. 230 §2 k.p.k. Sąd postanowił zwrócić oskarżonemu D. S. (1) dowód rzeczowy w postaci telefonu marki N. ujęty w wykazie dowodów rzeczowych Nr VIII/73/06 pod pozycją nr 2 na karcie 205 akt sprawy, albowiem przedmiot ten jest zbędny dla postępowania.

W punkcie XI wyroku, na podstawie wskazanych przepisów, mając na względzie, że zasadą jest obciążenie kosztami oskarżonego, oraz nie znajdując podstaw do zwolnienia D. S. (1) od ich zapłaty, Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania w całości i zasądziła od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2026,90 zł, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 1000 złotych.